

Cep Feneri

Yavuz DEMİRKIRAN

Cep Feneri

Yavuz DEMİRKİRAN

Henry, havanın tuz koktuđu ve dalgaların g n boyu řarkı s ylediđi k   k bir kıyı k y nde yaşıyordu. Sekiz yaşındaydı; dađınık koyu kahverengi sa ları, yeřil g zleri ve burnunun  zerinde  illeri vardı. Sarı yađmurluđu en sevdiđi řeydi ve g neř parlasa bile onu giyerdi. Yađmurlu g nlerde lacivert lastik  izmeleriyle su birikintilerinde zıplar, r zgarlı g nlerde kırmızı  rg  atkısı arkasında bir bayrak gibi dalgalanırdı.

Bir öğleden sonra Henry, Büyükbaba Arthur'un tavan arasına çıktı. Tavan arası tozlu kutular ve eski deniz hazineleriyle doluydu. Büyükbaba Arthur, emekli olmadan önce uzun yıllar köyün deniz feneri bekçisi olmuştu. Şimdi gri yün hırkasıyla oturuyor, pirinç cep saatini parlıyor ve denizle ilgili hikayeler anlatıyordu. 'Her deniz fenerinin bir hikayesi vardır,' dedi, mavi gözleri tel çerçeveli gözlüklerinin ardında pırıldayarak.

Henry ahşap bir sandığı karıştırdı ve eski bir beze sarılmış bir şey buldu. İçinde avucundan büyük olmayan minik bir deniz feneri vardı. Kırmızı ve beyaz çizgileri ve yumuşakça parlayan altın bir fener odası vardı. Tabanından küçük bir pirinç anahtar sarkıyordu. 'Büyükbaba, bak!' diye fısıldadı Henry. Büyükbaba Arthur sıcak bir gülümsemeyle gülümsedi. 'O küçük deniz feneri birçok denizciyi eve götürmeme yardım etti,' dedi. 'Şimdi o senin.'

Henry cep fenerini dikkatlice tuttu. Ellerinde sıcak hissettiriyordu. 'Gerçekten çalışıyor mu?' diye sordu. Büyükbaba Arthur başını salladı. 'Işığı, yolunu bulmakta yardıma ihtiyacı olan insanları gösterir,' dedi. 'Ama unutma Henry, onun ışığına inanmalısın.' Henry deniz fenerini ceketinin cebine koydu. Ona iyi bakacağına söz verdi. O gece, parlayan ışıklar ve dost dalgalar gördü.

Ertesi sabah Henry sarı yağmurluğunu giydi ve en iyi arkadaşı Mira ile limana gitti. Mira yedi yaşındaydı; koyu kahverengi teni ve iki örgülü siyah saçları vardı. Turkuaz bir yağmurluk ve turuncu çizmeler giyiyordu. 'Cebindeki ne?' diye sordu. Henry ona minik deniz fenerini gösterdi. 'Yardıma ihtiyacı olan insanları gösteriyor,' dedi. Mira'nın kahverengi gözleri kocaman açıldı. 'Hadi deneyelim!' dedi, ellerini çırparak.

Deniz duvarı boyunca yürüdüler. Aniden, küçük deniz feneri daha parlak parladı. Işığı sahile doğru yöneldi. Henry ve Mira ışığı takip etti. Orada, küçük bir çocuk ağlıyordu. Oyuncak teknesini dalgalarda kaybetmişti. 'Endişelenme,' dedi Henry nazikçe. 'Onu bulmana yardım edeceğiz.' Deniz fenerinin ışığı yolu aydınlatırken, tekneyi bir kayanın arkasında buldular. Çocuk gülümsedi ve onlara teşekkür etti. 'Çalışıyor!' diye sevindi Mira.

Cep feneri birçok küçük şeye yardım etti. Ağaca sıkışmış bir kediyi gösterdi. Kaybolan bir köpeğe sahibine dönüş yolunu gösterdi. Her seferinde, sıcak ışığı onlara rehberlik etti. Henry ve Mira gurur duydu. 'Bu deniz feneri harika,' dedi Mira. 'Küçük bir arkadaş gibi,' diye katıldı Henry. Onu cebinde güvende tuttu, her zaman yardıma hazırdı. Küçük deniz feneriyle köy biraz daha aydınlık görünüyordu.

Bir sabah, denizden yoğun bir sis geldi. O kadar beyaz ve ağırdı ki Henry kendi ellerini bile zor görebiliyordu. Sis, tüm köyü yumuşak bir battaniye gibi kapladı. İnsanlar aceleyle evlerine gitti, ama bazı yolcular hâlâ dışarıdaydı. Yollarını bulamıyorlardı. Henry limandan sesler duydu. 'Yol nerede?' diye bağırdı biri. 'Hiçbir şey göremiyorum!' Henry yardım etmesi gerektiğini biliyordu.

Henry çantasını kaptı ve Mira'ya gelmesini söyledi. 'Düdüğünü getir,' dedi. 'İnsanlara burada olduğumuzu bildirmemiz gerekecek.' Mira başını salladı ve çizgili eldivenlerini giydi. Sise adım attılar. Soğuk ve ıslaktı. Henry cep fenerini elinde tuttu. 'Bize yolu göster,' diye fısıldadı. Deniz feneri parladı, ama ışığı zayıftı. 'İnanmamız gerek,' dedi Henry. 'O zaman daha parlak parlayacak.'

Limana doğru, deniz fenerinin parıltısını takip ederek yürüdüler. Sis etraflarında döndü. Henry bir adamın sesini duydu. 'Kayboldum! Teknemi bulamıyorum!' Henry deniz fenerini yükseğe kaldırdı. Işığı, altın bir yol gibi sisi kesti. 'Bu taraftan!' diye seslendi. Adam ışığı takip etti. 'Teşekkür ederim!' dedi. 'Yolumu asla bulamayacağımı sanmıştım.' Mira diğerlerine rehberlik etmek için düdüğünü çaldı. Yardım ediyorlardı!

Henry ona inandıkça cep feneri daha güçlü parladı. Işığı daha fazla kayıp yolcuyu gösterdi. Bir balık sepeti taşıyan kadın daireler çizerek yürüyordu. Ağır bir sırt çantası olan bir çocuk bir kayanın üzerinde oturmuş, titriyordu. Henry ve Mira hepsini güvenliğe götürdü. 'Işığı takip edin!' diye seslendi Henry. Işık, Büyükbaba Arthur'un sıcak battaniyeler ve sıcak kakao ile beklediğı köy meydanına giden yolu gösterdi.

Büyükbaba Arthur, Henry'ye sarıldı. 'Başardın!' dedi. 'Deniz feneri sana rehberlik etti, sen de başkalarına rehberlik ettin.' Kayıp yolcular Henry ve Mira'ya teşekkür etti. 'Siz kahramansınız,' dedi kadın. Sırt çantalı çocuk gülümsedi. 'Ben de bir cep feneri istiyorum,' dedi. Henry güldü. 'Belki de sadece sana yardım edecek bir arkadaşına ihtiyacın var,' dedi. Sis yavaşça dağılmaya başladı ve güneş görüldü.

Köyün çocukları Henry'nin etrafında toplandı. 'Bize deniz fenerini göster!' diye bağırdılar. Henry onu cebinden çıkardı. Işığı artık yumuşaktı, ama hâlâ sıcaktı. 'Küçük, ama hepimize yardım etti,' dedi Mira. Çocuklar sevinçle bağırdı. 'Yaşasın cep feneri!' diye bağırdılar. Büyükbaba Arthur kolunu Henry'nin omzuna attı. 'Görüyorsun, rehberlik en küçük, en beklenmedik yerlerden gelebilir,' dedi. Henry, aralıklı dişleriyle gülümseyerek başını salladı.

O akşam Henry, Büyükbaba Arthur ile verandada oturdu. 'Deniz fenerini hiç kendin kullandın mı?' diye sordu Henry. Büyükbaba Arthur başını salladı. 'Birçok kez,' dedi. 'Ama ışık sadece ona ve kendine inanırsan çalışır.' Henry masadaki minik deniz fenerine baktı. Altın fener odası yumuşakça parlıyordu. Onu her zaman güvende tutacağını biliyordu. 'Yardım edebileceğim herkese yardım edeceğim,' diye söz verdi.

Ertesi gün sis gitmişti. Henry ve Mira sahilde oynadılar. Cep feneri Henry'nin çantasında kaldı. Artık parlamıyordu, ama Henry hazır olduğunu biliyordu. 'Sence tekrar ihtiyacımız olacak mı?' diye sordu Mira. 'Belki,' dedi Henry. 'Ama olmasa bile, her zaman insanlara yardım edebiliriz.' Kumdan kaleler yaptılar ve dalgaları izlediler. Köy bir kez daha huzurluydu.

Henry yardımın küçük şeylerden gelebileceğini öğrendi. Küçük bir ışık bütün bir köye rehberlik edebilir. İyi bir kalp büyük bir fark yaratabilir. Cep fenerini yakınında tuttu ve başkalarına yardım etme sözünü tuttu. Ve sis her geldiğinde, köy Henry'nin ve küçük deniz fenerinin orada olacağını, parlak bir şekilde parlayacağını biliyordu. Son.